

— смѣха се весело ескимоситѣ и едвамъ успѣваха да завързватъ богатия ловъ за лодкитѣ си. Следъ всѣка лодка се влачеха вече по три-четири убити тюлени, а задъ Мешковата лодка—петъ.

— Стига, стига, — рече главатарѣтъ, — съ толкова тюлени и две зими ще прекараме. Хайде да се връщаме!

— Патрони има, — отвърна Мешко, — стига тюлени да има.

— И тюлени има, толкова лесно не се свършватъ, — само че никоя лодка не може да влочи повече, — каза главатарѣтъ и даде знакъ за връщане.

Всички загребахъ съ лопатитѣ къмъ брѣга, кждето рунтавитѣ кучета чакаха съ шейнитѣ.

А въ това време въ ескимоското село женитѣ точеха ножоветѣ отъ рибени кости, за да одератъ и наръжатъ богатия ловъ. Всички чакаха съ нетърпение да се зададатъ шейнитѣ. Само Лифи на бѣше обзетъ отъ общата радостъ. Сърдцето му бѣше пълно съ злоба, а умѣтъ му търсѣше начинъ даси отмъсти на Мешко. Най-после той се сѣти. Незабелязано отъ никого, злото момче грабна едно голѣмо парче масъ и се промъкна скришомъ до аероплана. Като се увѣри, че никой не го вижда, той започна да маже всички желѣзни, дървени и платнени части на Мешковия аеропланъ съ масъта и се готвѣше да го подпали...

(Въ следната книжка продължава)

Николай Фолъ

ЕТО ВИ, ДЕЧИЦА...

Ето ви, дечица малки,
Лудории и пързалки.
Ей ги веселитѣ дни,
Снѣжни хора и шейни.
Още мъничко остана,
Вече горе отъ балкана,
Дѣдо Коледа засмѣнъ
Носи радостния день:
Носи съсъ торби игралки,
Пъстри книжки и писалки,
Кукли, свирки, барабани,
За дечицата засмяни.
А за татко и за мама,
Радостъ, обичъ най-голяма...

И. Стубель